Ten den byl divnej od rána. Dusno, mrholení, sem tam hustej déšť. Čtyři páry vysokejch bot se brodily jehličím a postavy zahalený pončem tiše sledovaly jejich špičky, obalený blátem. Les šuměl pod nápory větru a z větví se snášely další proudy vody. Nebylo kde se aspoň na chvíli schovat, přečkat novou přeháňku. Dneska to nevadí. Jejich myšlenky jsou jinde...

Začalo se právě stmívat, když dorazili na místo. Místo nijak zvláštní.. Určitě ne pro toho, kdo tu občas neseděl s nima. Ale to je dávno. Zůstali čtyři...

Odhodili bágly, opřeli kytaru o strom a zpod malýho převisu vytáhli pár suchejch polínek. Nacpali na ohniště trochu chvojí a Myšák se snaží škrtnout sirkou. "Kruci...", hlavička se ulomila a skončila mezi připraveným dřevem. Bejt to jindy, klel by při Tonyho poznámkách hezky dlouho.. Ale dneska... Nehodilo se to.

Oheň se po chvíli rozhořel. Plameny vyšlehly vejš a kapky deště zvolna ztrácely sílu. Struny se rozezněly do ticha a dva hlasy se přidaly ke zvukům usínajícího lesa. Tiše, nesměle, jako by se styděly rušit spánek těch, kdo maj na tohle místo mnohem větší právo.

A ON mlčel. Seděl u stejnýho ohně, na tom samým kousku starý celty. Pil čaj ze společnýho kotlíku, slyšel stejný slova... Ale už sem vlastně nepatřil. Všichni věděli, že ráno se vzbudí jen tři. A jen tři postavy zmizí támhle za tou skálou. Neuvidí je odcházet, stejně jako oni JEHO. Neřeknou MU ahoj, nezalomí palec. Nejde to. V týhle řeči neexistuje slůvko, kterým byste mohli říct sbohem...

Petynka... Díval se, jak sedí naproti NĚMU a mlčky se dívá do plamenů. Ale ty oči. Každou chvíli jí sklouzly někam, kde by se na chvíli mohli setkat s NÍM. Měl by sedět vedle ní. Dotýkat se aspoň kouskem ošoupanýho rukávu, cípem vopranýho šátku, rukou... Věděl to. Ale nebyla na světě síla, která by HO dneska k dotykům přinutila.

Hlavou mu probleskly vzpomínky. I tenkrát přišla k večeru bouřka. Ale zmizela ještě za světla a vedle ohně, hned naproti NĚMU, se z lesa vynořily dvě postavy. Hubený jak lunt, dlouhý vlasy zplihlý a nádherně neupravený. A ty světlý trika snad ani nemohly po dešti vypadat slušně. Musel se usmát při vzpomínce na svý sklopený oči a rozpačitý vrčení, když se zvedl a podal jim

suchou celtu, aby zakryly aspoň to, co ještě nemohl vidět. Vyrušenej ze svýho klidu, musel na chvíli zmizet hlouběji mezi stromy. Najednou byla za ním a ON s hrůzou zjistil, že mu to nevadí. Na sobě jeho košili, o tolik větší a najednou tak zbytečnou...Tenkrát poprvý přestal mít chuť bejt v lese sám...

Teď seděla naproti němu. Zmatená, vyděšená a přece smířená s tím, že už zejtra hodí s kamarádama do propasti jeho úesku, naposled se podívá na zválený místo, kde ještě před chvíli spal a nebude se moct ani ohlídnout. Aspoň to MU dluží. Aspoň to MU slíbila.

Bylo to nejkratší hraní, který kdy tenhle kemp zažil. Tma nečeká. Odchází a zakazuje schovat všechno, co se mělo stát za její vlády. A oni to věděli. Kytara už zase stála u stromu, starostlivě zakrytá a oheň se zbytečně chytal posledních zbytků dřeva, než to definitivně vzdal a naposledy blikl. Jakoby na pozdrav. Na rozloučenou. A ON odpověděl...

Veselý hlasy, jindy tak obvyklý, křik a přetahování o nejlepší flek na spaní teď nahradilo rozpačitý čekání a postávání. To ON měl právo si dneska vybrat. Byla MU to fuk. Lehnul si jako vždycky. Pod svůj strom. Starou rozeklanou borovici, na jejíž kůře jste si snad mohli prohlídnout fotku jeho zad. Tolikrát u ní seděl, opíral se, usínal.

Ti tři se poskládali o kus dál. Tu noc chtěli bejt pohromadě, jako by se báli, že je potká něco podobnýho. Jako by si mysleli, že tomu uniknou. Čekalo to každýho. Jen nevěděli, kdo je na řadě. TO si vybíralo. Jednoho dne ukázalo. Třeba na tebe...

Přestali pro NĚJ existovat. Nevytáhl spacák, nevzal pod sebe celtu. Pobavilo ho, že je schopnej myslet na to, jak by moh nastydnout. Lehnul si jen tak, s rukama pod hlavou se dotýkal "svojí" borovice. A měl sakra lepší výhled, než samotnej Bůh. Ten totiž nevidí hvězdy skrz větve stromů...

Málokdy dával najevo svoje city. I před sebou. Bral to jako svoji sílu. Byla to slabost... Teď věděl, že to, co se mu občas stávalo a co neuměl pojmenovat, byl strach. Bál se! Ale čeho? Bolesti? Tmy? Nevěděl... Je těžký se bát, když si strach nepřipouštíte.

Najednou na to přišel. Byla to nevědomost. Nevěděl, co dělat, jak se chovat, co TAM říct. Přece jen - bylo to poprvý.

A pak přišla tma. Ne ta obyčejná, noční. Zmizelo všechno Černota taková, že jí nemohly přivyknou žádný oči. Ruce chtěly zašmátrat okolo, ale svět jakoby se smrsknul. Volnost, kterou miloval, byla ta tam. Nemohl se pohnout a jeho tělo začal drtit podivnej, měkkej tlak. Chtěl zmizet, ale ta síla ho nenechala ani sebou zoufale trhnout. A najednou ho to začalo tlačit pryč. Touha uniknout byla vystřídaná chtěním zůstat. Až teď si uvědomil, že přestal bejt vlastním pánem. Že už nic nezáleží na něm. Že nic nemůže ovlivnit. A strach, kterej se už dávno zdál všudypřítomnej, se rozlezl do posledních koutků jeho těla. Řev, uvězněnej v hrdle, nešel vyhodit ven a dusil ho tak, že si málem nevšiml všeobjímající bolesti.

Potom zahlíd světlo. Malinký. Ale pořád dost na to, aby viděl, že je v tunelu a jediný "koleje" vedou právě k němu. Nevěděl proč, jen tušil, že to světlo nestojí za to vidět zblízka. Vzepřel se. Naposledy. Snad jen pro ujištění, že to opravdu nemá cenu. Ve světle se objevil stín a dvě ruce, s prstama hnusně obrovskejma a pohyblivejma, se mu vydaly vstříc. Vzaly ho za hlavu a táhly ven. Vzdal to. Vyklouzl z tunelu a jeho oči oslepily tisíce malejch žárovek. Knedlík v krku se uvolnil a jeho řev strachu, teď už vlastně docela obyčejnej pláč, se rozlehl místností. A do jeho křiku se vmísil hlas, tak cizí a přece srozumitelnej: "Je to kluk, maminko, krásnej kluk.".